

Psal se rok 1872, ozvěny posledních výstřelů Občanské války dozněly na severoamerickém kontinentu před sedmi lety. Byla to doba prudkého rozvoje amerického Západu spojeného mimo jiné s budováním transkontinentálních železnic. První z nich byla dokončena před třemi lety, 10. května 1869, kdy guvernér Stanford zatloukl do pražce v Promontory Summitu „Zlatý hřeb“ a tím slavnostně ukončil její výstavbu. Největší měla vést z Atchisonu přes Topeku do Santa Fé a byla dokončena až v roce 1881. O dva roky později se k ní připojila jižní pacifická dráha spojující New Orleans se San Franciskem. Tyto hlavní tratě, jejichž úhrnná délka je 25 306 km, se rozvětvují na všechny strany a tvoří tak ohromnou síť drah. Při jejich stavbě bylo nutno vypořádat se s technickými problémy, které se mnohdy zdály neřešitelné. Příkladem může být ocelový most, který spojoval břehy řeky Pecos nedaleko stejnojmenné stanice v Texasu. Byl více než 800 m dlouhý a 110 m vysoký. Byl to nejvyšší most ve Spojených státech a třetí nejvyšší na světě. Jeho stavba probíhala od krajů ke středu a trvala neuvěřitelných 87 pracovních dní.

Náš příběh se odehrál v jihozápadní Oklahomě na území obývaném indiány kmene Kiowa v době, kdy se zmíněná železnice z Atchisonu do Santa Fé ještě ani nezačala budovat. Přesto na území bývalého Indiánského teritoria přicházeli z východu další a další noví obyvatelé. Ti měli nejrůznější úmysly. Nedaleko malého městečka Camargo docházelo k opakovaným srážkám mezi Kiowou, osadníky, farmáři a Mexičany pronikajícími sem z jihu. Jejich hlavní příčinou byly pověsti o zlatém pokladu, který někde ve strmých březích řeky Canadian ukryli příslušníci dávno vyhynulého indiánského kmene Mukiasa. Vidina snadného a rychlého zbohatnutí sem přiváděla nejrůznější pochybné existence, v kraji vládl chaos a zmatek, neboť zákon dlel příliš daleko ve velkých městech na Východě.

V příštích dnech nahlédneme do několika zápisků pořázených místním pastorem Joe Collinsem a pokusíme se ve stopách hlavních účastníků příběhu vydat za oním zlatem.

1.

V posledních týdnech přivážejí karavany krytých vozů s volskými spřeženími, tyto koráby prémie, do našeho městečka další a další nové osadníky. Díky všemohoucímu je v okolní prérii spousta volných pozemků s úrodnou půdou, na nichž bude možno zakládat farmy. Mnozí příchozí si již v kanceláři šerifa zaknihovali nově obsazené parcely a další je jistě budou následovat. Zdejší divočina tak bude moci být přeměněna v pole a pastviny, které v budoucnu jistě vydají bohatou úrodu.

2.

Podivná událost přihodila se minulý týden v našem kraji. Lovec jménem Bill Harrison objevil v lesích severně od městečka podivné znaky či symboly vytvořené rukama rudochů. Nikdo si jejich význam neumí vysvětlit, doufáme a modlíme se, aby neznamenal vykopání válečné sekery. Všichni si ještě dobře pamatujeme, jak odvážný a bojovný umí být rudý muž, a nic si nepřejeme méně, než další krveprolití.

3.

Již několik dní v táboře Kiowů duní bubny a znějí chřestidla. Přichází doba stěhování bizoních stád a rudoši se chystají na každoroční velký lov. Nutno přiznat, že jejich úlovky jsou rok od roku menší, neboť železnice narušila cesty, po nichž bizoni odpradávná táhli. Početnost těchto krásných zvířat však také snížili naši krajané, kteří je prý jen tak pro zábavu střílejí po stovkách dokonce i z oken jedoucích vlaků. Brzy přijde čas, kdy Kiowa nebude jíst bizoní maso ani bydlet v tee pee z jeho kůže, ale bude se muset přestěhovat do našich domů a žít stejně jako my. Často se ptám, zda je to správné.

4.

Dnes dorazil do městečka od mexické hranice vyčerpaný posel se závažnou zprávou. Zformoval se tu prý velký oddíl desperátů, kteří míří do našeho kraje za zlatem. Odvážní mužové si tuto zvěst předávali na cestě dlouhé přes 550 mil z jedné poštovní stanice do druhé, nešetřili silami a štváli své koně do úmoru jen proto, abychom se ji dověděli co nejdříve. Bůh ochraňuj všechny zdejší mírumilovné obyvatele před hordami ziskuchtivých psanců.

5.

Tato neděle se nepochybně zapíše zlatým písmem do dějin našeho městečka. Farmáři z okolních nových usedlostí tu prodávali svoji první úrodu kukuřice a pšenice. Společně jsme se pak v našem svatostánku pomodlili. Kéž by jim Všemohoucí přál i v příštích letech tak jako letos, pak bude Camargo jistě vzkvétat a stane se domovem mnoha šťastných obyvatel.

6.

Minulý týden se nedaleko Camarga odehrála politováníhodná událost. Skupina psanců, bývalých vojáků jižanské armády generála Lee, kteří se již přes pět let potloukají krajem, napadla farmu Jima Smithe. Chtěli získat proviant a koně. Marně se jim v tom snažil zabránit majitel usedlosti i všichni zde zaměstnaní kovbojové. Bylo prolito mnoho krve, v divoké přestřelce zahynuly i tři Smithovy děti a jejich matka. V okamžiku, kdy na místo dorazil šerif se svými muži, byli již pachatelé i s lupem pryč. Trestný oddíl se ihned vydal po jejich stopách, doufejme, že jejich výprava skončí úspěchem. Všichni nebožtíci byli v neděli pohřbeni na zdejší hřbitově, budeme se modlit za spásu jejich duší.

7.

S potěšením mohu zapsat, že trestná výprava šerifa Gordona, jež měla dopadnout pachatele krveprolití na Smithově farmě, dopadla úspěšně. Muži se pět dní a pět nocí téměř bez oddychu hnali po stopách renegátů, aby je dopadli v lesích nedaleko jezera Cedar. Po krátké přestřelce je přemohli, zatkli a v poutech odvezli do okresního města Dewey, kde na ně již čekal okresní soudce a potom oprátka. Bůh buď milostiv jejich duším.

8.

Před několika dny dorazila pravidelným dostavníkem k nám do Camarga bohabojná mladá dáma, slečna Mary Donovanová, jejímž snem je zřídit v naší farnosti školu pro děti osadníků a farmářů. Tou myšlenkou jsem nadšen, vzdělání jistě přinese do našeho kraje další rozvoj. Výuka bude probíhat zatím jen dva dny v týdnu na faře, brzy se nám však jistě podaří postavit novou školní budovu. Některé sousedy jistě nebude lehké přesvědčit o potřebnosti vyučování jejich dětí, radši by je viděli při práci na svých polích. Věřme však, že se slečně Donovanové dílo podaří.

Velmi napínavá událost odehrála se v minulých dnech na Connolyho farmě. Pětiletý majitelův syn chtěl pomoci matce s vařením a vydal se pro vodu. V okamžiku, kdy se naklonil přes okraj studny, ztratil pevnou půdu pod nohama a spadl do ní. Zoufalý křik topícího se dítěte zburcoval všechny v okolí. Paní Connolyová se vmžiku zhroutila a lomíce rukama v slzách sledovala počínání sběhnuvších se kovbojů, kteří se naštěstí právě věnovali značkování dobytka v nedaleké ohradě. Stateční mužové neváhali a svázali svá lasa v dlouhý provaz. S jeho pomocí se jeden z nich spustil do hloubky a vysíleného plačícího chlapce vytáhl. Jméno onoho hrdiny, jenž svojí statečností zachránil mladý život, je John Parker. Obdiv si za svou duchapřítomnost ovšem zaslouží i ostatní jeho spolupracovníci, kovbojové na farmě Freda Connolyho.

10.

Krajem se začalo pohybovat mnoho cizinců. Snaží se nepůsobit velký rozruch, pohybují se mimo cesty a především v noci. Přesto si jich zdejší obyvatelstvo všimlo, někteří prý byli i zajati Kiowy. Osadníci hovoří o tom, že se jedná o posly přenášející na sever zprávy o tajemném pokladu, jenž snad někde u řeky Canadian měli před mnoha lety ukrýt indiáni kmene Mukiasa. Mezi lidmi tyto zprávy působí velký rozruch, v březích řeky je prý ukryto obrovské bohatství. Ptám se jen, zda toto zlato svému nálezci, a já nepochybuji o tom, že je dříve nebo později někdo najde, přinese štěstí.

11.

Jaro bylo tohoto roku teplé a vlhké, díky tomu jistě většina farmářů s Boží pomocí sklídí v létě bohatou úrodu. Při svých vyjíždkách po farnosti vidím všude zelenající se pole kukuřice, pšenice i fazolí. Je dobře, že se u nás novým osadníkům dobře daří. Doufejme, že slibná úroda nebude zničena housenkami, či jinými škůdci. Stane se jistě základem pro budoucí blahobyť našeho rozvíjejícího se městečka.

12.

V zimě se v našem kraji začala šířit nepříjemná choroba. Osadníci, kovbojové i z jihu příjíždějící Mexičané těžce dýchali, trpěli vysokými horečkami a úporným kašlem. Nemoc si vyžádala i několik mrtvých, kteří spočinuli na hřbitově nedaleko mého kostela. Pozoruhodné je, že nemoc neměla žádné oběti mezi Kiowy. Je to prý zásluhou jakéhosi bylinkového lektvaru připravovaného jejich šamanem jménem Dunící hrom. Onen odvar od nich získali i někteří obyvatelé městečka a začali se jím též léčit. Musím uznat, že ne bez úspěchu. Zdá se, že tyto děti přírody znají více než my.

13.

Týden před Velikonocemi otevřel Jim Hopkins v Camargu saloon a hotel. Je to pro naši obec významná událost. Cestující teď už nebudou muset přespávat na okraji města, poutníci se budou mít kde občerstvit. Majitel ve svém podniku zaměstnal kromě Američanů a Mexičanů i několik Indiánů, a tak lze předpokládat, že si zde každý najde tu svoji pochoutku. Jen doufám, že saloon se nestane místem hříchu plným povětrných žen, opilců a hráčů rouhajících se Bohu.

Již několik dní ozývá se odevšud z okolí ržání koní, křik kovbojů a bučení dobytka. Nastává totiž období značkování telat. Každá farma má svoji značku, jež je cejchovacím železem vypálena na zadek zvířete. Pro honáky je to období celodenní těžké a nebezpečné práce. Dobytek je nejprve třeba sehnat z pastvin do ohrad. Potom kovbojové musí každé zvíře chytit do lasa, poválit je na zem a vypálit mu cejch. Po tomto jistě bolestivém zákroku je puštěno zpět do ohrady mezi ostatní. Nezřídka se však stane, že některý z mužů se octne pod kopyty a je zle poraněn. A tak i doktor Morris, jenž si nedávno otevřel ordinaci nedaleko pošty, má o práci postaráno.

Před třemi dny se skupinka jezdců, obyvatel Camar-ga, vypravila do pustiny v okolí řeky Canadian pátrat po pokladu, jenž zde měli před mnoha generacemi ukrýt Indiáni kmene Mukiasa. Zaslepeni touhou po zlatě vydali se naši sousedé vstříc nebezpečí. I několik kovbojů z okolních farem opustilo usedlosti a vypravilo se za stejným cílem. Podnětem k jejich náhlému rozhodnutí byly zvěsti o tom, že po ztraceném zlatu začíná na březích řeky pátrat oddíl Mexičanů v čele se známým prospektorem José Delgadem. Nejsem si však jist, zda místní Kiowové budou pátrání po pokladu příznivě nakloněni, vždyť i oni si na ono bohatství osobují právo. Modlím se za to, aby nebylo prolito příliš mnoho krve.

Včera se v městečku objevil cizinec podivného vzezření. Pohublou, zarostlou a opálenou tvář mu pokrýval prach, potrhaný oděv nesl známky dlouhého pobytu v divočině. I na jeho koni bylo patrné vyčerpání. Později u sklenky whisky v našem novém saloonu vyprávěl o svém dobrodružství. Pracoval jako kurýr a nesl zprávu na mexickou hranici. Na cestě zpět se rozhodl strávit pár týdnů v divočině a blíže poznat území bývalých Indiánských teritorií, která se díky železnici brzy stanou územím osídleným bílým obyvatelstvem. Při těchto toulkách krajem mezi řekami Canadian a Red River narazil i na indiánské kmeny Komančů a Kiowů. V jednom z jejich tábořišť náhodou narazil na zvláštní mapku nakreslenou uhlíkem na kus bizoní kůže. V jednotlivých křivkách poznal toky řek, staré stezky i horské hřebeny a hned si vzpomněl na zkazky o ukrytém pokladu. Plánek si ponechal a od té chvíle se jeho cesta změnila ve zběsilý úprk s tlupou rudochů v zádech. Jeho čin neschvalují, příkázání nepokradeš by mělo platit i mezi divochy, přesto jsem rád, že se mu pronásledovatele po několika dnech podařilo setřást.

O hrůzné události jsme se dozvěděli tuto středu po příjezdu poničeného dostavníku mířícího přes naše městečko dále do Texasu. Nedaleko řeky Cimmaron byli cestující přepadeni Komanči. Všichni muži byli pobiti a oloupeni, ženy a děti uneseny do tábora daleko v prérii, kde je patrně čeká smutný osud. Jen kočí se stačil při nájezdu rudochů ukrýt pod převislými břehy Cimmaronu a tím se zachránit. Po několika hodinách našel vůz kupodivu pojízdný, a tak mohl podat o děsivé události zprávu. Z ní vyplývá, že se patrně jednalo o odplatu za přepadení komančského tábora tlupou banditů, ke kterému došlo před několika měsíci a které stálo mnoho životů. Kéž by se tato událost nestala počátkem řetězce dalších podobných zločinů.

Před několika dny jsem si dopřál vyjížďku po své farnosti a jejím okolí. Byl jsem potěšen vzkvétajícími hospodářstvími okolních farmářů, novými stájemí a ohradami plnými dobytka, o který pečují kovbojové zejména z řad osídlenců z východu. I naše městečko se utěšeně rozvíjí, všude kolem se budují nové stavby a Camargo se pěkně rozrůstá. Navštívil jsem i tábor Kiowů, byl jsem překvapen jeho velikostí a pořádkem zde panujícím. Asi den jízdy na jih od nás vzniká též velký tábor Mexičanů hledajících v Oklahomě snazší obživu. Modlím se, aby veškeré nové početné obyvatelstvo žilo pospolu v klidu a míru.

Camargo se v posledních měsících utěšeně rozrůstá. Nově příchozí osadníci budují své příbytky, objevují se obchody, ve městě je kovárna, krejčovství, pila, truhlářská dílna, své živnosti si u nás otevřela spousta dalších řemeslníků. Většina nových staveb jsou poctivé dřevěné budovy, žádné chatrče či plátěné přístřešky. To sebou přináší i určité potíže. V okolí totiž ubývá stromů, spotřeba dřeva je opravdu veliká. Používáme je nejen na stavby, ale mnoho se ho spálí, farmáři z něj budují nové a nové ohrady, dřevěné je i vybavení nových domácností a dílen. Bůh ví, kam to povede, snad se náš kraj nepromění v prérii či dokonce poušť.